

τοῦ Καραμάνου γυνή. Ἀλλ' ὅμως, ζῶντος ἔτι τοῦ πρώτου αὐτῆς συζύγου, οἱ περὶ τὸν Πάπιν ἀπεφάνθησαν ὅτι, εἰς τὰ ὅμματα τῆς ἐκκλησίας, δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ παρὰ ὡς κυρία δὲ Φοντεναί. Ὁ θάνατος ὅμως τοῦ τελευταίου τούτου, λαθὼν χώρον κατὰ τὸ 1815, ἤγειρε τὸ πρόσκομμα τοῦτο ὅσον δὲ διὰ τὸν μετὰ τοῦ Ταλλιὲν γάμον αὐτῆς, οὐδεμίαν οὗτος παρείχε δυσκολίαν, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ποθομένου, διὰ τὸν λόγον ὅτι, μὴ συν-αφθέντος τούτου παρ' ἀπλῶς καὶ μόνον πολιτικῶς καὶ ἄνευ εὐλογίας ἐκκλησιαστικῆς, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀνεγνώριζε τὴν κυρίαν Ταλλιὲν ὡς τοιαύτην.

Ἐπὶ τῆς ἐπανορθώσεως ἐπανελθοῦσα εἰς Παρίσιος ἡ κυρία Καραμάνου ἠγοίεζε τὴν ὥραιν αὐτῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Βαβυλωνος οἰκίαν, καὶ αἰάρεσπε-ρίδες τῆς κατέστησαν τοῦ συρμοῦ οἱ μάλλον διακε-κρυμένοι ξένοι καὶ αἱ περιφανέστεραι γυναῖκες συνέρ-ρεον εἰς αὐτάς· καὶ ὅμως οὐδένα τῶν εὐγενῶν κα-τοίκων τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ εὕρισκέ-τις ἐκεῖ. Ἀλλ' ὅμως νέφη τινὰ ἤλθον, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, νὰ σκοτίσουν ὀλίγον ὀρίζοντα τοσούτω λαμπρόν. Ἡ περιγίπισσα τῆς Χιμᾶς ἔμαθεν ὅτι ἤθελον τινες νὰ δημοσιεύσωσιν ἀπομνημονεύματα τῆς ζωῆς τῆς. Τὸ ἐπληροφορήθη δὲ τοῦτο ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς, καὶ μετὰ ἀνεμένοντο σκάνδαλα εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Ἦδη ὁ Κ. Ἐρρίκος Δελατούσ εἶχε συγγράψῃ τὸ μυθιστόρημα τῆς *Φραγολέττης*. Ἐπὶ τῶν συμβάντων δὲ τούτων, ἡ κυρία τῆς Χι-μᾶς ἐπεστείλατο εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐκ Βρυξελλῶν ἐπιστολὴν βραδύτερον δημοσιευθεῖσαν, ἐν ᾗ ἡ δι-καία αὐτῆς ἀγανάκτησις ἐξεφράζετο διὰ λέξεων ἀ-ποπνευστῶν εὐσχημοσύνης καὶ ἀξιοπρεπείας· μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ἔλεγε καὶ τὰ ἑξῆς.

« Σ' εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας, ἀγαπητόν
» μου τέκνον, διότι ἠθέλησες νὰ ἐμποδίσῃς τὴν
» δημοσίευσιν τῶν ἀπομνημονευμάτων, ὅφ' ὦν ἡ
» πειλήθην. Ὅταν τις ἦνε τοσοῦτον ἀγενῆς καὶ το-
» σοῦτον οὐτιδανὸς ὥστε νὰ μελετᾷ σκάνδαλα καὶ
» νὰ προσβάλλῃ γυναῖκα, μητέρα οἰκογενείας, οὐ-
» δενὸς αἰσθηματοῦ, οὐδενὸς φόβου εἶν' ἐπιδεικτικὸς,
» καὶ πρέπει τὸ ὄμμα νὰ ὑπομένῃ. Ὅχι μόνον δὲ δὲν
» ἔγραψα ἀπομνημονεύματα, τὸ γνωρίζεις καλῶς,
» ἀλλ' οὔτε ποτὲ θέλω γράψῃ. Μέχρι τῆς σή-
» μερον ἔζησα χωρὶς οὗτ' ἐν δάκρυ νὰ χυθῇ ἐξ αἰ-
» τίας μου, χωρὶς ποτὲ νὰ δοκιμάσω αἶσθημα μί-
» σου, ἢ ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐκδικηθῶ διὰ τὰ κακὰ
» τὰ ὅποια μοὶ ἐπροξένησαν, καὶ θέλω, ὡς ἔζησα,
» ν' ἀποθάνω. Οὐδὲ ὅπως ἀνέγων τὴν *Φραγολέττην*.
» Ἀφίνομαι νὰ μὲ συκοφαντοῦν ἀγογγύστως, οἱ-
» αἰδέομαι δὲ καὶ ἂν ὦσιν αἱ προσβολαί, οὐδὲν
» ἄλλο θὰ ἐπιτύχουν παρὰ περιφρόνησιν ἐκ μέρους
» μου, ὡς καὶ ἐκ μέρους τῶν τιμίων ἀνθρώπων. »

Τὸ καθ' ἡμᾶς, εἰς παντελὴ εὐρισκόμεθα ἄγνοιαν περὶ τοῦ ἂν ποτε ἐξεδῶθησαν τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀπομνημονεύματα.

Τὸ ὑπόλοιπον ἐν τούτοις τοῦ βίου τῆς κυρίας Ταλλιὲν διήλθεν ἐν γλυκεῇ γαλήνῃ. Ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα, δυστυχία ἀνακουφισθεῖσαι, τὸ

αἶσθημα τέλος τοῦ ἀγαθοεργεῖν, ὅπερ τοσοῦτον τιμᾷ τὴν ἀνθρωπότητα, συνεκάλυψαν, παρὰ τῇ κυρίᾳ Ταλλιὲν, τὰς ἀδυναμίας τὰς ὁποίας, ἔκτα-κτος ἂρ' ἐνὸς καλλονῇ, ἂρ' ἐτέρου δὲ καρδία τρυ-φρὰ καὶ τοῦ καιροῦ τὰ δυστυχήματα κατέστησαν εἰς αὐτὴν ἀναπορεύτους. Ὀδυνηρὰ ἀσθένεια συνέ-τεμε τὰ τελευταῖα αὐτῆς ἔτη, μόνη δ' ἡ θρησκεία τὴν παρεμύθησεν ἐν ταῖς μακραῖς αὐτῆς ἀλγηδό-ναις. Ἀπέθανεν εἰς Χιμᾶν τὴν 15 Ἰαννουαρίου 1835, μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς διατηρήσασα τὴν ἐξοχὸν ὠραιότητα, ἣτις κατέθετο τὴν κρηπίδα τῆς δόξης αὐτῆς. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ βίος γυναι-κὸς ἐνδόξου, ἣν ἡ ἱστορία τῆς αὐτοκρατορίας συμ-περιέλαβεν εἰς τὰς δέλτους αὐτῆς, οὐχὶ ὑπὸ τὸν ἐπιδεικτικὸν τίτλον τῆς μαρκησίας δὲ Φοντεναί, οὐδ' ὑπ' αὐτὸν τὸν τῆς περιγίπισσας τῆς Χιμᾶς, ἀλλ' ἂρ' ἐναντίας ὑπὸ τὸ πολὺ ἐθνικότερον ὄνομα τῆς κυρίας Ταλλιὲν, οὗ ἡ οἰκογένεια οὐδέποτε θέ-λει ἐξαλείψῃ τὴν ἀνεξάλειπτον δημοτικότητά.

(Ἐκ τοῦ Γαλλ. Π. Γ.)

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ φύσις δὲν μὲ ἐπλάσε ποιητὴν, ὅπως ἀνυψώσω ἐπὶ πτερύγων *Πηγάσου* τὴν ἀκμαίαν φαντασίαν σου, φίλε ἀναγνώστα, μέχρι τοῦ συνεδρίου τῶν Ἐ-λικωνιάδων, ἐκείθεν δὲ μεταφέρω αὐτὴν, διὰ τοῦ ἀπεράντου πελάγους καὶ τοῦ ὠκεανοῦ εἰς τὰ χρυ-σωρυεῖα τῆς εὐδαίμονος Καλλιφορνίας, καὶ σοὶ παρέξω καὶ ἄφθονον χρυσοῦ συγκομιδὴν, οὔτινος μάλιστα στερεῖσαι σήμερον, ἐν τῇ ἀνεχείᾳ τοῦ τα-μείου μας τοῦ δημοσίου. Συγχώρησόν μοι διὰ τὴν ἀκούσιον ταύτην ἀδυναμίαν μου, ἀλλὰ πρὸς τέρ-ψιν σου καὶ ποικιλίαν τῆς Εὐτέρπης ταύτης, ἀπε-φάσισα, ἅπαξ τοῦ μηνός, ὅταν σιγῶσι τὰ ἔργα καὶ αἱ *Ἡμέραι*, νὰ σὲ διηγούμαι πεζώτατα, συμβάντα τῆς κοινωνίας εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν, ἀνέκδοτα ἄλλων μερῶν.

Δὲν ἄγνοεῖς βεβαίως ὅτι ἅπασις ἡ Εὐρώπη εὐ-ρίσκεται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον (*Stato quo*)· περι-πλοκαὶ τινες ἀνεφάνησαν τελευταῖον εἰς τὸ ὀθω-μανικὸν κράτος, ἀλλὰ καὶ αὗται διασκεδάσθησαν. Τὸ γαλλικὸν ἔθνος μὲ στόμα κεκλήνους περιμένει τὴν Αὐτοκρατορίαν, καταδικασθὲν νὰ μὴν ἀνα-γινώσκῃ εἰς τὰς πολιτικὰς ἐφημερίδας εἰμὴ τὰς ἐπισήμους διαταγὰς τοῦ Ναπολέοντος. Ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ Λόρδοι παρεξέτράπησαν εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογάς, ὁ δὲ Νέστωρ τῆς διπλωματίας περιμένει τὴν ἐναρξιν τοῦ κοινοβουλίου, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν τύχην του. Ἡ Ἰσπανία καὶ Πορτογαλία ἡρεμοῦσιν. Ἡ Σαρ-δηνία προοδεύει, ἡ Αὐστρία δι' ὕλικας ἀναπτύξεως ζητεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὰς ἐλευθερίας τῶν ἡττη-θέντων ἐθνῶν, ἡ Ἀμερικὴ εὐδαιμονεῖ καὶ πλουτεῖ ὑπὸ τὸ πολίτευμα τῆς δημοκρατίας, τέλος ἡ Ἑλλάς,

πολιτικῶς τε οἰκονομικῶς καὶ ἠθικῶς ἐγγίξει εἰς κατὰστασιν χρεωκοπίας.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1832 ὁ γενόμενος ὑπερβολικὸς κύσων, ἐχλάρωσε τοὺς κατοίκους ἀπάσης τῆς Εὐρώπης· εἰς Γαλλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Ἰταλίαν τὸ θερμόμετρον τοῦ Ρεομέρου ἐφθασε μέχρι τῶν 35 βαθμῶν· εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην χώραν, οἱ ἄνθρωποι κατέφυγον εἰς δεῆσεις καὶ λιτανίας, ἐπικαλούμενοι τὴν ἐξ ὕψους δρόσον. Ἐν Ἑλλάδι ἐπίσης ὁ κύσων ἦτο σφοδρὸς, αἱ οἰκογένειαι τῆς πρωτεύουσας αἱ τὴν ἐπιδερμίδα ἀπαλωτέραν τῶν ἄλλων ἔχουσαι, ὑπέφερον καὶ αὐταί· καὶ ὡς ἐκ τούτου διεσκορπίσθησαν αἱ μὲν ὡς ἀμύβιοι εἰς Παιραιᾶ, αἱ δὲ ὡς πτερόεσσαι εἰς τὰς ἐξοχάς· περιστραφαὶ δὲ μόνον τινὲς ἔμειναν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ταύτας ἐδρόσιζε καθ' ἐσπέρην ὁ τῶν Πατησίων ζέφυρος καὶ τῶν αἰσθηματικῶν βλεμμάτων ἡ ἀντιλαμπή. Αἱ Ἀθηναῖοι λοιπὸν ἔμειναν σχεδὸν ἔρημοι εἰς τὴν ἀπόλυτον κυριότητα τῶν ἐργολάθων, ἐκείνων δηλαδή οἵτινες περιτρέχουσι τὰς ἀγυῖας μετροῦντες, βῆμα πρὸς βῆμα, τὰς ἀποστάσεις, ὅπως ἀξιωθῶσι τὸ τίπλωμα τοῦ γεωμέτρου· δυσκασχετεῖς ἴσως, φίλε ἀναγνώστη, μὴ ἐννοῶν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἐργολάθος, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν εὐρίσκεται εἰς τὰ λεξικά τοῦ Γαζή, τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ Βαρίνου, καὶ μ' ὅλον τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει ὁ ἀεροβλατών, ὁ πλάττων διὰ τῆς φαντασίας του πυργοποιίας, ὁ νομάζεται ἐργολάθος. Εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ ταύτην ὑπάγονται νέοι καὶ γέροντες, παιδάκια καὶ κοράσια, πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, ἐν ἐνὶ λόγῳ, μέγα μέρος τῶν λογικῶν ὄντων, διότι εἰς τὸν μάταιον τοῦτον κόσμον, ἀπαιχᾶπαντες ἀεροβλατοῦσιν ἀπὸ τοῦ πρώτου κόμητος μέχρι τοῦ τελευταίου κτηνοπώλου· ἀλλὰ μετὰ τῶν πασῶν τῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος τὰ πρωτεύει ὡς πρὸς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου, φέρεται ἀναμφισβητήτως ἡ πόλις τοῦ Ἑρμοῦ. Ἐκεῖ τὰ πάντα ἐνεργοῦνται συστηματικῶς, ἀκριβῶς καὶ ὡς ἐν χρηματιστηρίῳ δίδονται αἱ ὑποσχέσεις... ἡ δὲ ἐργολαβία εἶναι ὁ ἐπιούσιος ἄρτος τῆς νεολαίας, ἡ διασκέδασις τῶν κορασίων, τὸ ἄριστον τῶν γερόντων, τὸ ἐργόχειρον τῶν κυριῶν, ἡ βάσανος τῶν ὑπάνδρων.

Ὅστις ἐπεσκέσθη καὶ ἀπαξ μόνον τὴν Ἑρμούπολιν, γνωρίζει τὸν μονότονον περίπατόν της τὸν Βιπάρια ὀνομαζόμενον, ὅντινα ὅμως ἡ φιλοκαλία τῶν δημοτῶν ἀπεκατέστησεν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον.

Ἐν μιᾷ θερινῇ ἐσπέρᾳ, ἡ χρυσὴ νεολαία αἴφνης ἄπασα ἐφάνη ἐκεῖ μὲ ὕψος σκυθρωπὸν, μὲ βῆμα βραδύ καὶ ὡς ἐκ συνθήματος ἐπενθυφόμεναι... ἡ περιέργεια τῶν ἀνθρώπων ὑπῆρξε μεγίστη· οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι θέλει αὕτη νὰ ἐκφράσῃ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἐμπορίου, ἄλλοι πάλιν ὅτι δεικνύει τὴν δυσσάρκεσιάν της διὰ τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἐξουσίας εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς, ἡ Ἀστυνομία ἤρχισε νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας, μόνον δὲ τὰ γρατῖδια τῆς πόλεως ἐμάντευσαν τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν· ἐμελλε νὰ στερηθῇ διὰ παρτοῦς ἡ νεολαία θελκτικὴν τινα περιεστέρην, ἀλλ', ὦ τοῦ θαύματος! τὰ

πάντα ἥλλαξαν αἴφνης μορφήν διὰ μιᾶς ἐξηγήσεως οὐχὶ ῥωμαντικωτάτης, δι' ἐνὸς τελευταίου ἀσπασμοῦ... Οὕτως, οἱ ἄριστοι καὶ ἠθικοὶ τῶν νέων δὲν ἀπώλεσαν τὴν ἐλπίδα.

Μία τῶν τερπνοτέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἡ Τήνος, ἥτις διακρίνεται διὰ τὸ φιλοξενον τῶν κατοίκων της καὶ τὴν ὀραϊότητα τῶν γυναικῶν, πανηγυρίζει τὴν 15 Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους τὴν ἑορτὴν τῆς ἐκκλησίας τῆς Εὐαγγελιστρίας· τὸ Ἑλληνικὸν ἀτμόπλοον ὁ Ὄθων ἐπλευσεν ἐκεῖ τὴν 13 ὅπως μεταφέρῃ τοὺς προσκυνητάς· βουλευταὶ, γερούσιασται, ἄνδρες, παιδάκια, γέροντες, ἅπαντες ἑδραμον διὰ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν θείαν ἀντίληψιν! Ὅποια εὐλάβεια εἰς τὸν 19 αἰῶνα! τὸ φύλον, τὸ τε ὥραϊον καὶ δύσμορφον, ἔδραμε καὶ αὐτὸ φέρον πολύτιμα δῶρα· ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν, ὅστις, ὡς φαίνεται, εἶχεν ἔλθει εἰς ἑρίδας μετὰ τοῦ Ἄρεως, ἵνα δείξῃ τὴν ὑπεροχὴν του, ἐξήγειρε τοιαύτην τρικυμίαν κατὰ τὸν πλοῦν, ὥστε γενικὸς κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς διεδέχθη τὰς πρώτας ἐκχύσεις τῶν αἰσθημάτων· πάντες ἐκλινον γόνυ, ὅπως ἐξιλεώσωσι τὸν ἀτέραννον Ποσειδῶνα, ἀλλὰ ματαίως, τὸ ἀτμόπλοον μείναν ἐξ ὀλοκλήρους ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἑρμοῦ, ἐπέστρεψε φέρον τὴν ὡς ἐκ ναυαγίου σωθεῖσαν χορίαν τῶν στρατιωτικῶν, πολιτικῶν, τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὧν πολλοὶ ἐπλησίασαν μόνον τὴν Τήνον.

Ὁ Ἕλλην ὅστις φύσει γεννᾶται πολιτικὸς τε, διπλωμάτης καὶ οἰκονομολόγος, τὰ δὲ μεγαλῆτερα ζητήματα ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ λύει αὐτοσχεδίως, ἐπιθυμεῖ βεβαίως νὰ μάθῃ τί πράττει ἡ ἐξαμελής ὑπουργικὴ οἰκογένεια... τὰ πάντα ἐπὶ τὰ κρείττω ρυθμίζουσα, νυχθημερόν ἐν συμβουλίῳ σκέπτεται πῶς νὰ ἀνακαλύψῃ χρυσὸν, ὡς τῆς Ἀστραλίας· ἡ ἁρμονία ἐν αὐτῇ βασιλεύει, καὶ ἂν, ὃ μὴ γένοιτο, συμβῇ μικρὰ σύγκρουσις, χάρις εἰς τὸν διορατικὸν νοῦν καὶ τὴν εὐφυΐαν ἐνὸς τῶν μελῶν αὐτῆς, ἡ θεραπεία ὑπάρχει πρόχειρος· ἐν συμπόσιον, οἶνος καμπανίτης — καὶ τὰ μαῦρα νέφη τὰ ἐπισκιάζοντα τὸν ὀρίζοντα διεσκαδάσθησαν.

Εἰς νεανίας εὐφυῆς καὶ κατὰ μίμησιν τοῦ πρότινος καιροῦ διὰ σολοικισμοῦ Ἑλληνιστὶ ὁμιλοῦντος, ἰδὼν Κυρίαν τινὰ λίαν εὐαίσθητον, μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης, εἰς τὸν ἐξώστην περιδιαβάζουσαν, ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς αὐτὴν οὕτω· Κυρία μου, ἐν ὥραίᾳ ἐσπέρᾳ σεληνιάζεσθε· καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν, ἐνθουσιωδῶς ἐπερώνησε· καὶ ἐγὼ κάθε ἐσπέραν σχεδὸν τὸ αὐτὸ πράττω. Οἱ παρεστῶτες ἤρχισαν νὰ γελῶσιν, ὃ εἰς τὸν ἥρωτά ἂν θὰ ἐκδῶσθαι λέξικόν, ὃ ἕτερος τὸν ἐσυμβούλευε νὰ ἐπισκεφθῇ ὅσον οὕτω τὸν ἱατρὸν, διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ πάθους του· ὁ νέος ἀνεχώρησε ἐντραπείας, καὶ ὤμωσε, ὡς ὁ σχολαστικὸς, μὴ ἀψάσθαι ὕδατος, ἐὰν μὴ μάθῃ πρῶτον κολυμβᾶν.

Περὶ νομοθετικῶν σωμάτων πρέπει νὰ ὁμιλήσω· μέγα μέρος τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους εὐρίσκονται εἰς περιοδείαν· μετέβησαν οὕτοι εἰς τὰς ἐπαρχίας των διὰ νὰ κηρύξωσιν εἰς τοὺς λαοὺς, οἵτινες πῶ-

ποτε δὲν τοὺς ἔκλεξαν, ὅτι ἐξεπλήρωσαν μὲ ἀρκετὴν θόσιν συνειδήσεως τὰ σοβαρὰ καθήκοντά των, ἀνακεφαλαιούμενα εἰς ἓν ΝΑΙ καὶ ἓν ΟΧΙ, καὶ εἰς τὴν τακτικὴν πολιιορκίαν τοῦ γενικοῦ ταμείου· τὰ γερόντια καὶ αὐτὰ μὲ τὰς βακτηρίας εἰς τὰς χεῖρας ἀναδαινούσι καὶ καταδαινούσι τὰς βαθμίδας τῶν ὑπουργείων, πάντοτε διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἔθνους, συνιστῶντα τοὺς γαμβροὺς των δι' ἀλαταποθηκαρίους, τοὺς ἀνεψιούς των διὰ Ο. Ἐφόρους, τοὺς ἐξαδέλφους των διὰ Ταμίας, τοὺς γυναικαδέλφους των δι' Ἐπάρχους, τοὺς υἱοὺς των διὰ Προξένους, καὶ τοὺς ὑπέρτατας των διὰ διδασκάλους. — Ἡ Κυβέρνησις περὶ πολλοῦ ποιουμένη τὴν διασκέδασιν τῶν πολιτῶν, ἐπροίκισε τὸ θέατρον τῶν Ἰταλικῶν μελοδραμάτων μὲ δρ. 30,000· ὁ Κ. Φ. . . . ἐνδυθεὶς λοξοειδῶς τὸν μανδύαν τοῦ ἐργολάβου, ἀνεχώρησε πρὸ ἐνὸς μηνὸς εἰς Ἰταλίαν ὅπως φέρῃ ἐταίριαν μελωδῶν τὴν δευτέραν λοιπὸν Νοεμβρίου θέλει δοθῇ ἡ πρώτη παράστασις. Ἡ νεολαία ἃς πανηγυρίσῃ τὴν ἡμέραν ταύτην, αἱ κυρίαι ἃς θέσωσιν εἰς δοκιμασίαν τὰ τρυφερὰ αἰσθήματά των, τὰ κοράσια ἃς συμβουλευώνται τὸν καθρέπτην, καὶ σὺ, φίλε ἀναγνώστα, περίμενε τὴν περιγραφὴν τῶν συμβάντων.

ΕΥΘΥΒΟΛΑΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΑΟΜΜΑΤΩΝ.

Κατὰ μῆκος τῶν δενδροστοιχιῶν τῶν Ἡλυσίων Πεδίων ὑπάρχουσι τρεῖς ἢ τέσσαρες ἀόμματα, οἵτινες παίζουσιν εἰς τοὺς βαρυήχους αὐλοὺς των τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀπὸ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἐτῶν. Ὁ εἰς αὐτῶν, ὁ ἀρχαιότερος, δὲν ἔμεινεν οὔτε μίαν ἡμέραν, εἴτε θέρους, εἴτε χειμῶνος, χωρὶς νὰ ἔλθῃ, συνοδευόμενος ὑπὸ χαριέσσης τινος παιδίσκης δεκαπενταετοῦς, τὴν ὁποίαν υἱοθέτησε, καὶ ἐνὸς λευκοῦ κυνὸς, πάντοτε καλοκτενισμένου, νὰ παίξῃ ἢ μᾶλλον νὰ διαστρέψῃ ἥχόν τινα ἐθνικόν, ὃν ἐπαναλαμβάνει κατὰ κύρον ὁλοκλήρους ὥρας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μελωδίας ταύτης, ἡ μὲν κόρη ἐζήτεισε, τὸ δὲ κυνάριον ἐντελῶς μεμαθημένον, ἄφινεν ὕλακὰς θωπευτικὰς, αἵτινες εἴλκουν ἀφεύκτως τὴν προσοχὴν τῶν διαβατῶν.

Ὁ ἀόμματος οὗτος ὠνομάζετο Κρικ-Τούσς. Εἶχε φίλον ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀόμματον ἐπίσης καὶ παίζοντα τὸν αὐλόν, ἀλλ' ἀντὶ τῶν Ἡλυσίων Πεδίων, ἔκλεξεν οὗτος, ὡς ἑατρόντου, τὴν γέφυραν des Tournelles. Τεσσαράκοντα τρία ἔτη κατὰ συνέχειαν καὶ ἄνευ διακοπῆς, ὁ Γαλιμάρ, οὗτω ὠνομάζετο, προσέμεινε εἰς τὴν γέφυραν ταύ-

την, εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του μέγα τι προκαλυπτήριον (abat jour) πράσινον, καὶ ἔμπροσθέν του ἓν κελάδιστρον, ὅπερ τῷ ἐχρησίμευε καὶ ὡς κιβώτιον. Ὁ Γαλιμάρ εἶδε διερχομένας τέσσαρας ἐπαναστάσεις, χωρὶς νὰ διανοηθῇ τις νὰ τὸν μετατοπίσῃ. Ὡδηγεῖτο ὑπὸ παιδὸς δεκαετοῦς, τὸ ὅποιον παρήτει ἅμα ἡ ἡλικία τῆς νοήσεως ἤρχετο εἰς τὸ ἀσθενεῖς τοῦτο πλάσμα. Ὁ Γαλιμάρ ἐπέστρεψε καθ' ἐσπέραν εἰς τὸ καταφύγιόν του, ὅπερ ἦτο ἀπλῶς εὐτελής τις καλύβη, κειμένη εἰς τὸ ἰσόγειον μιᾶς ποταπῆς οἰκίας, κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ἰακώβου.

Ἀλλ' ὁ θάνατος, ὅστις οὐδένα φεῖδεται, ἤλθε καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἐπαίτου. Αἰσθανόμενος ἑαυτὸν πλησιάζοντα εἰς τὸν πάφον, ἠθέλησε νὰ συμβουλευθῇ ἓνα συμβολαιογράφον. Ὁ Γαλιμάρ ἔκαμε τὴν διαθήκην του καὶ μετὰ δύο ἡμέρας παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ ταῦτα, περὶ τὸ ἐσπέρας, ἀνῆρτι, ὀλόμαυρα ἐνδεδυμένος, ἐστάθη πρὸ τοῦ Κρικ-Τούσς, τοῦ ἄλλου ἀομμάτου, καὶ διακόπτων αὐτὸν, μεταξὺ αὐλίζοντα, τῷ ὠμίλησε τοιοῦτοτρόπως.

- Κύριε, ὀνομάζεσθε Κρικ-Τούσς;
- Μάλιστα, κύριε, εἰς τοὺς ὀρισμούς σας.
- Εἶσαι ἐπαίτης;
- Μάλιστα, Κύριε.
- Καὶ τυφλός;
- Μάλιστα, κύριε.
- Ἔχεις μίαν θετὴν θυγατέρα;
- Μάλιστα, κύριε.
- Καὶ ἓνα σκύλο ἄσπρο;
- Μάλιστα, κύριε.
- Εἶχες ἓνα φίλον εἰς τὴν Γέφυραν Τουρνέλλ.
- Ὀνομάζεται Γαλιμάρ.
- ὠνομάζετο ἀπεκρίθη ὁ μελανεῖμων ἄνθρωπος. Ἴδου τρεῖς ἡμέραι εἶναι, ὅπου κεῖται εἰς τὸ κοιμητήριον.

Ὁ ἀόμματος ἀφῆκεν βοὴν μεγάλην, εἴτα διεφάγει ὁλολύζων.

— Τῶντι, εἶσαι αὐτὸς αὐτότατος ὁ Κρικ-Τούσς.

Ὁ Γαλιμάρ σὲ κατέστησε καθολικὸν κληρονόμον του διὰ τῆς παρούσης διαθήκης του. Σὲ ἀφίνει ἐνκιβώτιον, τὸ ὅποιον ἔχει κρυμμένον εἰς τὴν γῆν, τὸ κελάδιστρον του, τὸν αὐλόν του, ἐν ἐνὶ λόγῳ, πᾶν ὅ,τι εἶχε. Τὸ κιβώτιον λοιπὸν περὶ οὗ ὁ λόγος, περιέχει 80 χιλ. φράγκων.

Ὁ Κρικ-Τούσς κατεπλάγη τοσοῦτον, ὥστε αἱ συνημμένα βλεφαρίδες του διεσπάσθησαν καὶ ὁ τυφλὸς ἐφάνη εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἔχων ὑγιέστατα ὄμματα. Ὁ ἀόμματος ἠσπάσθη τὸν κυνάρου καὶ τὴν κόρην του, ἀνέβη μετ' αὐτῶν ἐφ' ἀμάξης καὶ μετέβη εἰς τὸ οἶκημα τοῦ ἀποθανόντος.

Αἱ 80 χιλ. φράγκων εἰς παντὸς εἶδους νομίσματα, εὐρέθησαν εἰς τὸ μέρος, ὅπερ ὑπέδειξεν ὁ Γαλιμάρ εἰς τὴν διαθήκην του, καὶ ἐπὶ τοῦ κιβωτίου ὑπῆρχεν ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή.

« Γηραιέ μου Κρικ-Τούσς, ἐὰν ὁ Θεὸς κλείσῃ τὰ